

S' **M. BERNARDOS BENIQUE**

emprenya, Cristina Mayo s'emprenya. L'entrenadora de l'Íber, l'equip d'handbol femení més destacat del país, d'Espanya i un dels deu millors d'Europa, entrena com cada dijous les seues jugadores. En aquesta ocasió ho fa amb un partidet contra l'equip masculí de l'Alaquàs, ja que cal preparar a fons el pròxim torneig amb tres notables de l'handbol europeu (suspès al final) i l'homenatge a la Rosa Muñoz. Cristina s'emprenya dirigint les seues: finalitzada la lliga i la Copa (dos títols més que ja en fan deu), els manca motivació.

«Jo crec que part del nostre èxit passa pel tracte

J. Alexandre

Es tracta d'un esport en el qual l'agressivitat i la rapidesa són fonamentals. Només un bon entrenament pot garantir les

Les cassoles al poder

L'Íber, un equip d'handbol supercampió

entrenadora-jugadores, que és diferent al d'altres equips. Hi ha entrenadors i entrenadores que es pensen reis de taifes, que marquen massa les seues xicones, que no les deixen viure, créixer com a persones, relacionar-se amb els altres. Jo procure donar-los el màxim que entenc de tècnica, tàctica, forma física, etcètera, amb disciplina, i sols a la pista. Però les deixo en pau i no em clave en la seua vida. Només si alguna es mostra es-

pecialment preocupada, intente ajudar-la, però sense maternalismes.»

Victimes del nostre èxit

Ramon Cervera, president del club i un dels màxims dirigents de l'empresa Íber (fabricant de peces d'alumini per la cuina, especialment cassoles), es va proposar ser líder també a l'esport, i, així, va nàixer l'equip d'handbol farà uns set anys. L'objectiu era guanyar, i bé que s'ha assolit. Pesa? «Pesa molt», diu Cristina Mayo. «Totes ens volen guanyar, i el nostre públic, les xiquetes dels nostres equips inferiors, la premsa, la gent del barri, ningú no espera una altra cosa. I eixa responsabilitat de victòria invariable —només han perdut tres partits oficials a l'estat en la seua història— ens fa víctimes del nostre èxit.»

El partit d'entrenament és important per als d'Alaquàs, més que per a les joves de l'Íber, que perden de molt davant els xicons, més forts, més ràpids i que boten més alt. Una de les jugadores més significades de l'equip s'ho pren especialment a pit; és Vicenta Cano, entrenadora, a més, de l'equip «provincial», i que dona molt de joc a una nena xicoteta i d'aspecte fràgil que es diu Mireia Espí. Li dona joc i bronca. Ella era fins fa uns dies deixeblla seua, i li té un interès particular que li demostra corregint-la constantment i amb vehemència. Li fa de mare a la pista, però no de mare-tendresa, més bé de mare-

norma, mare-instrucció, mare-utilitat.

L'Íber al país

L'handbol femení, els seguidors ja se'l prenen seriosament, no sé, en canvi, si la gent del nostre país assumeix el que l'Íber significa. Cristina tampoc no ho té massa clar. «Bé, el fet cert és que no ens ho acaben de reconèixer. Ara tenim problemes de pavelló pel «Torneo de las Infantass de Espana» (finalment resolt perquè no es va celebrar). Molts diumenges de l'any juguem a la mateixa hora que el Caixa València, amb la pèrdua de públic que això significa. Estan tots tan acostumats als nostres triums, que els troben naturals, i no acaben de concedir-nos la significació que crec que tenim. Si l'handbol a la resta de l'estat fos més competitiu, i tinguéssim rivals, m'imagino que se'ns valoraria més. Som professionals del dret, l'economia, la indústria, l'educació física, etcètera, que no cobrem pràcticament res per jugar; i estem portant el d'ací a un nivell europeu dins de l'esport, i gairebé ningú no li dona importància o li troba mèrit, fora dels finals de temporada, quan recollim els trofeus.»

El propi cos

Esperança Tercero, Àngels Capilla, Lluïsa Martí, Sagrari Santana i totes les altres han marxat. Només resten amb l'entrenadora i la delegada, Carme Lis, dos jugadores: Mercè Fuentes i Conxa de Pinedo.

Naturalment, no entrem en frivolitats de feminitats o feminismes i coses d'aquest caire. Simplement, parlem d'un esport que fan unes dones. Mercé insisteix que la part més important no és guanyar, és la conscienciació esportiva d'un poble, «que crec que, en certa mesura, provoquem. Hi ha ja moltes xiquetes valencianes que s'interessen per l'handbol com a simple pràctica esportiva: ens imiten, i això és bo».

S'ha de cercar sempre alguna gratificació, que compense un esforç gratuït com el d'aquest esport. ¿Què traieu de l'Íber? Conxa s'avança en la resposta «el desenvolupament del plaer del propi cos, el descobriment del gust pel cansament. El plaer del cos no es redueix només al sexe. No sé si sona inclús groller a la societat purista en la qual vivim, però crec que seria interessant que la gent començàs a gaudir del seu cos. Existeix una filosofia del plaer, que es vicia per camins equivocats que van des de la droga fins al vídeo i altres favades comercialitzades.»

Cristina continua «nosaltres entrenem durant 90 minuts, tres dies a la setmana, i de vegades hi incloem el dissabte si el partit del diumenge és important. Les dones no som idiotes i sabem què volem i què hem de fer. El nostre camí és l'entrenament dur; així trobem l'èxit. Gairebé totes hem començat a jugar handbol al col·legi, i hem seguit perquè ens agradava. Ara, però, ho fem amb serietat rigorosa.»

Handbol d'exportació

La gran majoria juguen o han passat per la selecció, com Conxa de Pinedo, que fa poc la va deixar perquè ja se li feia pesat tant

Cristina Mayo, entrenadora, i Conxa de Pinedo, jugadora d'un equip a nivell europeu / J. Alexandre

de tragí. Allò més espectacular, però, de l'història esportiu de Conxa és el fitxatge per l'Hypo Bank, equip austríac dels més notables de l'Europa Central, bressol de l'handbol femení. «Quam deixi l'Atlético de Madrid, vaig rebre un oferiment de Viena, i no vaig dubtar a acceptarlo. Em pagaven la casa i els estudis d'alemany, i encara em donaven un souet per a les meues despeses, que mai no m'arribava a fi de mes, i havia de demanar diners a casa. Malgrat això, va ser per a mi una experiència esportiva i personal que m'ha estat molt aprofitable. El fenomen d'una espanyola fitxada per un equip d'Àustria és, en principi, impensable, ja que allí tenen un altre nivell. Amb tot, es van interessar per mi pel meu joc als extrems, que les d'ací fem probablement més ràpid i imaginatiu que les d'allà. Amb un any en vaig tindre prou, i en tornar a casa vaig incorporar-me a l'Íber.»

Deu milions de pressupost, un consell d'administració que no troba pegues a aquesta inversió es-

portiva, unes dones amb ganes i que saben fer allò que fan, han fet poderosa

una firma comercial que té com a símbol una «femenina» cassola.

L'Íber és un equip que no està acostumat a perdre i això crea una responsabilitat